

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) M. H.** a **b) Mgr. M. I.**, oba zastoupeni Mgr. Veronikou Uhlířovou, advokátkou se sídlem Mánesova 19/864, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2010, č. j. 8 Ca 304/2006 – 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobci M. H. a Mgr. M. I. domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2010, č. j. 8 Ca 304/2006 – 76, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 2. 9. 2010, č. j. 8 Ca 304/2006 – 76, zamítl žalobu M. H. a Mgr. M. I., kterou se domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 8. 2006, sp. zn. S-MHMP210103/2006/OST/Lo, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 (dále též „úřad“) ze dne 9. 3. 2006, č. j. OP4/35409/06/OST/JAHU/1476, a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobců o obnovu řízení ve věci rozhodnutí ze dne 12. 3. 2003, č. j. P4/95084/02/OSD/RAZ/14440, a ze dne 7. 5. 2003, č. j. 45248/03/OSD/RAZ/6665.

Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že argumenty uplatněné v návrhu na obnovu řízení nesplňovaly kriteria podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ani podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Žalobci své argumenty neopřeli o nově najevo vyšlé skutečnosti, resp. o skutečnosti nebo důkazy dříve neznámé. Nic na tom nemění ani okolnost, že žalobci mohli teprve až v souvislosti s řízením o dodatečném povolení stavby na svém pozemku nabýt dojmu, že v řízení ohledně stavby P. K. došlo k určitým závadám, a že tedy až dodatečně měli subjektivní důvod brojit proti rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2003, resp. 7. 5. 2003. Obnova řízení pravomocného rozhodnutí úřadu by tak mohla být nařízena tehdy, jestliže by vyšly najevo nové, pro věc podstatné skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být v řízení uplatněny dříve bez zavinění žalobců. Tak tomu ale nebylo. Jak v případě rozhodnutí č. j. P4/95084/02/OSD/RAZ/14440, ze dne 12. 3. 2003, o výjimce z čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sbírky hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška"), tak v případě rozhodnutí č. j. 45248/03/OSD/RAZ/6665, ze dne 7. 5. 2003, o dodatečném povolení stavby bytového domu č. p. 361 v ulici Nad Obcí II. č. 72 v Praze 4, byli žalobci účastníky správních řízení. Měli tedy právo na to, aby jim správní orgán dal příležitost svá práva účinně hájit (zejména vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, účastnit se jednání a uplatnit své návrhy). Obě rozhodnutí byla žalobcům i řádně doručena, kteří se však proti nim neodvolali. S výjimkou žalobkyně Mgr. M. I. (jednání dne 10. 3. 2003) žalobci nevyužili ani jiných procesních oprávnění (účast na jednání). Za této situace pak žalobci nemohou přenášet svou odpovědnost, s poukazem na rozhodné skutečnosti, na úřad či žalovaného. Městský soud proto nepřisvědčil žalobcům, že nebyli ze strany správních orgánů „řádně informováni" a že v důsledku toho utrpěli újmu. Stejně tak nepřisvědčil ani jejich tvrzení, že vyšly najevo žalobcům doposud neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které jako účastníci řízení nemohli uplatnit k vlastnímu prospěchu při projednávání žádosti o dodatečné povolení stavby garáže na st. p. č. 417/1 v k. ú. Krč. Je tomu tak proto, že všechny rozhodné skutečnosti byly dokumentovány ve správním spise stavebního úřadu a byly pro žalobce dostupné. Pokud tvrdí žalobci, že tyto podklady nemohli využít pro svou potřebu v řízení o jejich stavbě, tak tato žalobní námitka je nedůvodná již ze své podstaty. Smyslem a účelem obnovy řízení by byl jen případný zásah do pravomocných rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 3., resp. 7. 5. 2003, která se však týkaly stavby P. K. Městský soud neshledal opodstatněnou ani výtku, že žalovaný nedostatečným způsobem hodnotil předložené důkazy k obnově řízení, které žalobci uvedli celkem v 9 bodech. V bodech 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 a 9 se žalobci dovolávali nedostatků v projektové dokumentaci a dalších podkladech pro rozhodnutí. Tyto skutečnosti byly tedy zřejmé přímo z podkladů, o něž opřel správní orgán I. stupně svá rozhodnutí ze dne 12. 3. 2003 a ze dne 7. 5. 2003. V žádném případě se proto nemohlo jednat o skutečnosti „objektivně nové", a žalobci je mohli zjistit z obsahu spisu stavebního úřadu již v době konání původních řízení. Argument pod bodem 6 se pak týká údajné vady rozhodnutí ze dne 7. 5. 2003, ale tato skutečnost musela být žalobcům zřejmá přímo z tohoto rozhodnutí. Pokud tedy absenci údaje o udělení výjimky z obecně technických požadavků na výstavbu považovali za vadu, měli možnost toto rozhodnutí napadnout odvoláním, což neučinili. V neposlední řadě je pak z napadeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, zřejmé, že se žalovaný s argumentací žalobců uvedenou pod body 1 - 9 návrhu na obnovu řízení zabýval. Jeho rozhodnutí proto není z uvedeného důvodu nepřezkoumatelné.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podali žalobci jako stěžovatelé (dále také „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedli, že ji podávají z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelé především v kasační stížnosti obsáhle vymezili právní rámec kasačního řízení a podstatné okolnosti předcházejících tomuto řízení. Zejména specifikovali výtky vůči rozhodnutím úřadu a blíže vymezili námitky, které uplatnili v návrhu na obnovu řízení. Zdůraznili, že pokud jde o námitky pod bodem 5) a 9), jedná se o skutečnosti, které zjistili nově až po vydání výše uvedených rozhodnutí. Konkrétně podle bodu 5) měla být dodatečně povolená stavba povolena bez vyjádření orgánu státní správy, a to Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí. Podle bodu 9) námitek, rozhodnutí podle čl. 8 odst. 2 o udělení výjimky z obecně technických požadavků na výstavbu v hlavním městě Praze pro umístění stavby bylo vydáno bez závazného stanoviska odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 a stavebník nebyl vyzván správním orgánem k doplnění žádosti ze dne 24. 7. 2002. Poukázali též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, z něhož vyplývá a) není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby, b) že zásada ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu, se nevztahuje pouze k ochraně dobré víry účastníků řízení tec a c) že zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci tohoto řízení správní orgán povinen respektovat. Pokud tedy v posuzované věci v době rozhodování správního orgánu existovalo stanovisko, resp. rozhodnutí obsahující odlišný právní názor od následně vydaných rozhodnutí, byl správní orgán povinen se těmito správními akty ve svých rozhodnutích zabývat. Chtěl-li se pak správní orgán odchýlit od právního názoru v nich vyjádřeného, byl povinen takovou změnu právního názoru i odůvodnit. Městský soud se proto dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, současně zatížil řízení vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Z procesní opatrnosti městskému soudu dále vytkli, že jeho rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů nebo pro nesrozumitelnost, případně je zatížen jinou vadou řízení, pokud není z rozsudku městského soudu zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Správní soud ostatně ani nevyložil, z jakých důvodů zamítl žalobu, a to především ve vazbě k hmotně-právním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci došel. Takový postup je v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy považuje kasační stížnost za neopodstatněnou. Zcela se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku městského soudu a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí a na své vyjádření ke správní žalobě. Současně podotýká, že stěžovatelé byli poučeni o tom, že pro povolení obnovy řízení podle § 100 správního řádu nebyly splněny zákonné podmínky, a že obnova ve věci stavby manželů Kolářových na sousedním pozemku parc. č. 418 a 419 v k. ú. Krč, nesměřuje k dosažení povolení stavby stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jelikož stěžovatelé v kasační stížnosti uvedli jako důvod k jejímu podání i zákonné podmínky podřaditelné ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou, zdali je napadené rozhodnutí městského soudu přezkoumatelné, či nikoliv, popřípadě zda není zatíženo jinou vadou řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je tomu tak nejen proto, že mu to ukládá již samotná dikce ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., ale i proto, že pokud by Nejvyšší správní soud došel k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, či je založen na jiné vadě řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, mohlo by být přinejmenším předčasné, aby se nejprve zabýval zákonností rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“

Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval ve své dřívější judikatuře otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné, a z jakých důvodů považuje zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou, mylnou či vyvrácenou. Zcela pochopitelné je i to, že soudní rozhodnutí nesmí být vnitřně rozporné. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Předestřeným požadavkům přezkoumávaný rozsudek městského soudu dostojí.

Stěžovatelé se správní žalobou domáhali přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 8. 8. 2006, sp. zn. S-MHMP 210103/2006/OST/Lo, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a současně potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 9. 3. 2006, č. j. OP4/35409/06/OST/JAHU/1476, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelů o obnovu řízení ve věci rozhodnutí ze dne 7. 5. 2003, č. j. 45248/03/OSD/RAZ/6665, a ze dne 12. 3. 2003, č. j. P4/95084/02/OSD/RAZ/14440, kterými byla P. K. (sousedovi stěžovatelů) v prvém případě dodatečně povolena stavba a ve druhém případě povolena výjimka dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky. Žalovaný došel k závěru, že zde nebyly podmínky pro

obnovu řízení. S tímto vysloveným závěrem stěžovatelé nesouhlasili a napadli jej u městského soudu správní žalobou.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle ustanovení § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.

Ani městský soud při svém rozhodování neshledal, že by zde byly dány důvody pro obnovení řízení v uvedených věcech. Konstatoval, že důvody od nichž stěžovatelé dovozovali naplnění podmínek obnovy řízení, nemohou být skutečnostmi, na jejichž základě by bylo možno obnovit řízení ukončené pravomocnými rozhodnutími ze dne 7. 5. 2003, č. j. 45248/03/OSD/RAZ/6665, a ze dne 12. 3. 2003, č. j. P4/95084/02/OSD/RAZ/14440, resp. že nesplňují kriteria daná správním řádem k rozhodnutí o obnově řízení (§ 100 správního řádu). Správní soud výslovně uvedl, že v případě vývodů stěžovatelů, o něž se při obnově řízení opírali, nešlo objektivně o nově najevo vyšlé skutečnosti nebo důkazy, které by byly dříve neznámé, byť s nimi mohli být stěžovatelé subjektivně obeznámeni až v souvislosti s řízením ve věci vlastní stavby. Bylo tomu tak proto, že pro věc podstatné skutečnosti byly dokumentovány ve spise stavebního úřadu, který byl pro stěžovatele dostupný a byli s nimi obeznámeni. Je tomu tak proto, že též byli účastníky těchto správních řízení a mohli svá práva účinně hájit v původním řízení či v odvolacím řízení.

Vyslovenému závěru městského soudu nelze ničeho vytknout. Závěr správního soudu je dostatečně srozumitelný, určitý a jednoznačně z něj vyplývá, že soud neshledal naplnění zákonných podmínek pro to, aby v kontextu stěžovateli uváděných skutečností mohlo být rozhodnuto o obnově řízení v požadovaných věcech. Ostatně ani sami stěžovatelé, kromě zcela obecných formulací o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, doplněných poukazem a citacemi z rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 50/2009 a sp. zn. 2 As 76/2006 nebyli vůbec sto jednoznačně ve své žalobě specifikovat, v jaké konkrétní souvislosti dovozují, že by byly naplněny ty které podmínky pro obnovu řízení. Je proto zcela lichá výtka stěžovatelů, pokud dovozují, že městský soud nevyložil proč a z jakých důvodů zamítl jejich žalobu. Z téhož důvodu pak nemohl městský soud ani zasáhnout do práv garantovaných stěžovatelům Listinou základních práv a svobod, které ostatně taktéž stěžovatelé nebyli sto blíže konkretizovat.

Pokud tedy stěžovatelé vytýkají městskému soudu, že je jeho rozhodnutí kusé, nelze v tomto směru než konstatovat, že kvalitativní úroveň podané správní žaloby (stejně tak i kasační stížnosti) do značné míry předurčuje rozsah rozhodnutí o ní. Je tomu tak proto, že správní soud je při přezkoumávání zákonnosti správních rozhodnutí vázán dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud proto stěžovatelé pregnantně neformulovali

své žalobní body a nevytkli, které že to konkrétní skutečnosti naplňují ty které konkrétní zákonné předpoklady pro rozhodnutí o obnově řízení, nelze nyní v kasačním řízení městskému soudu úspěšně vytýkat (rovněž pouze obecně), že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To platí zvláště za situace, kdy stěžovatelé měli možnost uvedené skutečnosti namítat již v původním řízení nebo v řízení o odvolaní, které však nepodali, ač tak mohli prokazatelně učinit.

Rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný ani pro to, že by se správní soud nevypořádal se zbylými žalobními námitkami stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného, konkrétně že žalovaný neplnil v dostatečném rozsahu povinnost vyplývající z § 89 odst. 2 správního řádu (nehodnotil řadu nesprávných úředních postupů a rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, kterými měli stěžovatelé utrpět újmu, např. v důsledku toho, že nebyli o projednávání napadených rozhodnutí vyrozuměni). Městský soud i na tyto obtížně uchopitelné výtky dostatečně reagoval a uvedl, z jakých důvodů nepovažuje tvrzené skutečnosti za opodstatněné. Zdůraznil, že stěžovatelé byli účastníky řízení, jehož obnovy se domáhají a že v původních řízeních nevyužili svých procesních práv. Za této situace pak ale nelze hovořit o újmě stěžovatelů ani o naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Naopak, stěžovatelé byli o všech podkladech správních rozhodnutí obeznámeni a měli tak vytvořeny všechny zákonné podmínky pro uplatnění svých práv. Stěžovateli tvrzené skutečnosti, o které se ve své žádosti opírali jako o důvody pro obnovu řízení (nové skutečnosti nebo důkazy), nebyly ve skutečnosti novými skutečnostmi a důkazy. Neexistovaly proto zákonné podmínky, za nichž by bylo možno ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu rozhodnout o obnově řízení.

Stěžovatelé se mýlí i v tom, že rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelný, pokud nereagoval na každý argument obsažený ve správní žalobě. Je tomu tak proto, že povinnost správního soudu vypořádat se přezkoumatelným způsobem s podanou žalobou neznamená vyčerpávajícím způsobem vyvracet jednotlivé, v řadě případů i nepodstatné, či s věcí samou ani nesouvisející domněnky (argumenty) účastníků soudního řízení správního. Uvedená povinnost vyjadřuje jen povinnost vypořádat se a přijmout závěr stran jednotlivých žalobních důvodů a ohledně k nim předestřené zásadní argumentace. Městský soud se proto zcela opodstatněně zabýval jen tím, zda rozhodnutí žalovaného obstojí na poli zákonnosti, pokud došel k závěru, že ve věci stěžovatelů nebyly dány podmínky vyhovění jejich žádosti (zda bylo možno obnovu povolit).

Rozsudek městského soudu není ani nezákonný.

Okolnost, že stěžovatelé uvedou v kasační stížnosti, že mají rozsudek správního soudu za nezákonný, je nezbavuje povinnosti, aby k této stížnostní výtce jednoznačně a konkrétně uvedli z jakých skutkových a právních skutečností považují (z pohledu vytýkaného porušení zákona) napadený rozsudek za nezákonný. Je tomu tak proto, že řízení před správními soudy je ovládáno až na výjimky dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2, § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Správnímu soudu nepřísluší vyhledávat skutkovou nebo právní argumentaci, z níž by bylo možno uvážit o důvodnosti či nedůvodnosti toho kterého žalobního či stížnostního bodu.

Pokud tedy stěžovatelé ve své kasační stížnosti nerozvedli, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů mají za to, že je rozsudek městského soudu nezákonný

pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jakož i pro která konkrétní pochybení správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci, jež mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí, měl rozhodnutí správního orgánu městský soud zrušit (§ 103 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s.), nelze než dojít k závěru, že tyto stížnostní výtky jsou neopodstatněné. Ani Nejvyššímu správnímu soudu totiž nepřísluší vyhledávat argumenty svědčící tomu kterému účastníku řízení.

Pokud pak jde o stěžovateli dovozované nezákonnosti jednotlivých úkonů správních orgánů - úřadu i žalovaného - obsažené v čl. II. uvozeném rubrikou „Shrnutí a podstata důvodů kasační stížnosti“, v níž apriori shrnují podstatné okolnosti předcházejících řízení (str. 3 - 5 kasační stížnosti), nelze než konstatovat, že se jedná o nepřípustné námitky podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť jde o námitky opírající se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Je tomu tak proto, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocným rozsudkům krajských soudů (Městského soudu v Praze) na úseku výkonu správního soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Jako taková, resp. důvody v ní obsažené, musí směřovat výlučně proti správním soudům a jejich závěrům, a nikoliv polemizovat se zákonností závěrů a postupů prvoinstančního či odvolacího správního orgánu. Takové výtky mají svou relevanci (své místo) v odvolacím správním řízení, či v žalobním řízení, nikoliv však v řízení před Nejvyšším správním soudem.

Výše uvedené platí tím spíše, pokud stěžovatelé v této souvislosti poukazují na skutečnosti, jež ani nenamítali ve správní žalobě, ale toliko v podaném odvolání. Jde zejména o tvrzení na str. 4 odst. 8, str. 5 odst. 3 a 4 kasační stížnosti, jež mělo být podle stěžovatelů opakovaně uváděno pod bodem ad 5) a ad 9), kde nyní nově v kasační stížnosti deklarovali, že se jedná o skutečnosti, jež zjistili až po vydání citovaných rozhodnutí. Konkrétně se mělo jednat o tvrzení, že:

- *„dodatečně povolená stavba byla povolena bez vyjádření org. státní správy, a to ÚMČ Praha 4 odb. životního prostředí (bod 5) a*
- *rozhodnutí o udělení výjimky z OTPP čl. 8 odst. 2 vyhlášky pro umístění stavby bylo uděleno bez závazného stanoviska odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 a správním orgánem nebyl stavebník vyzván k doplnění žádosti ze dne 24. 7. 2002 (bod 9).“*

Ve skutečnosti však podaná správní žaloba stěžovatelů u poukazovaných bodů 5) a 9), označovaných jako důkazy k obnově řízení, obsahovala tvrzení, že:

- *„žalovaný potvrzuje nesprávný úřední postup orgánu státní správy prvého stupně (bod 5),*
- *žalovaný přenáší povinnosti orgánu státní správy prvého stupně na účastníka řízení, jako by se jednalo o odborný subjekt a účastník řízení měl pravomoc řídit správní řízení. Tato představa je v rozporu s § 3 odst. 1 a 4 zákona č. 71/1967 Sb., dle kterého tehdejší řízení probíhalo“.*

Za nepřípustnou námitku ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. je pak třeba považovat i část kasační stížnosti (str. 5 odst. 5 a str. 6 odst. 1), v níž stěžovatelé citují rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, a rozvíjí princip legitimního očekávání, ustálené správní praxe a zásadu spravedlivého procesu, avšak bez toho, že by uvedené principy vztáhly ke konkrétní skutkovým a právním závěrům nyní přezkoumávaného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů proto rozhodl o kasační stížnosti tak, že ji jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval při tom bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy ve věci úspěch měl, v řízení o kasační stížnosti před soudem mu však nevznikly náklady převyšující náklady jeho běžné činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu